

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdlu v právní věci žalobce: **NOVERA spol. s r. o.**, se sídlem Psáry 65, Psáry, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2007, č. j. O - 422581, za účasti osoby zúčastněné na řízení: GTS NOVERA s. r. o., se sídlem Přemyslovská 2845/43, Praha 3, zastoupena JUDr. Petrem Hostašem, advokátem, se sídlem Na Struze 1740/7, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2009, č. j. 8 Ca 257/2007 - 120,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2009, č. j. 8 Ca 257/2007 - 120, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

Řízení před správním orgánem

[1] Žalobce je majitelem kombinované ochranné známky č. sp. 188853, č. záp. 259067, „NOVERA“ s datem práva přednosti 17. 2. 2003 (dále též „namítaná ochranná známka“). Tato chranná známka je zapsána pro stavební materiály nekovové spadající do této třídy, stavební dřevo, stavební plasty, stavební sklo, dřevěná/plastová okna, dveře, parkety, apod. ve třídě 19; realitní činnost ve třídě 36; stavební činnost - provádění staveb včetně jejich změn, udržovacích prací na nich a jejich odstraňování, stavebně-montážní služby ve třídě 37 mezinárodního třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek podle Niceské dohody ze dne 15. 6. 1957.

[2] Dne 21. 1. 2005 podala osoba zúčastněná na řízení přihlášku ochranné známky „NOVERA“ (dále též „napadená ochranná známka“).

[3] Proti zápisu přihlášky napadené ochranné známky podal žalobce dne 13. 7. 2005 námitky podle § 7 odst. 1 písm. b), g), h), i), j) a k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů, které žalovaný dne 28. 7. 2006 zamítl. Krátce před tím, dne 21. 7. 2005 podal žalobce u žalovaného připomínky k zápisu napadené ochranné známky na základě § 4 písm. l) a m) a § 6 zákona o ochranných známkách. Dne 13. 8. 2007 obdržel zástupce žalobce prostřednictvím elektronické pošty vyrozumění o výsledku posouzení připomínek.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2006 podal žalobce rozklad, který předseda žalovaného správního úřadu zamítl rozhodnutím ze dne 20. 7. 2007, č. j. O - 422581.

[5] Napadená ochranná známka byla tedy zapsána dne 9. 8. 2007 do rejstříku ochranných známek s datem práva přednosti 21. 1. 2005, a to pro poradenství v obchodní činnosti, obchodní management a podnikové poradenství, marketing, reklamu, propagaci, průzkum trhu, vyhledávání dat v počítačových souborech (pro třetí osoby), systematizaci informací do počítačové databáze ve třídě 35; telekomunikační služby, zejména služby telefonní a datové, pronájem a půjčování zařízení pro telekomunikační služby a pro přenos informací, pronájem a půjčování přístrojů pro přenos zpráv, zprostředkovatelskou a poradenskou činnost pro služby v oblasti telekomunikací, informace o telekomunikaci, směrovací a spojovací služby pro telekomunikace, poskytování telekomunikačních připojení ke globální počítačové síti, poskytování uživatelského přístupu ke globální počítačové síti, počítačovou komunikaci ve třídě 38; projektovou činnost v oblasti telekomunikační a výpočetní techniky, tvorbu a pronájem software, tvorbu a správu webových stránek, pronájem počítačů, poradenské služby v oblasti hardware a software, údržbu počítačových programů ve třídě 42 mezinárodního třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek.

II.

Řízení před městským soudem

[6] Uvedené rozhodnutí předsedy žalovaného napadl žalobce žalobou k Městskému soudu v Praze. Tvrdil, že žalovaný v řízení o rozkladu nevzal v úvahu jím předložené důkazy s odkazem na koncentrační zásadu v řízení o námitkách, přestože se jednalo o materiály dokládající dobré jméno namítané ochranné známky. Namítal, že v odvolacím řízení koncentrační zásada neplatí a lze tedy přihlídnout ke všem nově navrženým důkazům. V této souvislosti žalobce navrhoval ustanovit v řízení před městským soudem znalce a provést důkaz znaleckým posudkem podle § 120 odst. 1 a § 127 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Dále žalobce namítal zmatečnost řízení o rozkladu z důvodu, že chyběly podmínky řízení vzhledem k tomu, že správní orgán byl nečinný ve věci vydání vyjádření k připomínkám žalobce podle § 4 písm. l) a m) a § 6 zákona o ochranných známkách.

[7] Městský soud žalobu zamítl. Nové důkazy, které provedl, neprokázaly tvrzení žalobce o tom, že osoba zúčastněná na řízení nebyla v době podání přihlášky napadené ochranné známky v dobré víře. Městský soud mimo jiné provedl důkaz dokumentem s názvem „Průzkum dobrého jména společnosti NOVERA, spol. s r. o.“, jež žalobce navrhoval. Ani tento důkaz však nemohl považovat za důkaz všeobecné známosti ochranné známky žalobce vzhledem k tomu, že byl proveden výlučně mezi jeho zákazníky. Městský soud dále uvedl, že ve prospěch osoby zúčastněné na řízení svědčí i krátký časový odstup mezi podanými přihláškami ochranných známek, jakož i rozdílné třídy členění výrobků a služeb žalobce a osoby zúčastněné na řízení dle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. 6. 1957.

Ohledně námitky, že žalobci nebylo doručeno rozhodnutí žalovaného o připomínkách žalobce městský soud uvedl, že žalovaný žádné zvláštní řízení o připomínkách nevedl a že o výsledku je ten, kdo podal připomínky, jen vyrozuměn. Žalobce byl přitom o všech svých námitkách i připomínkách, které byly v zásadě identické s námitkami, vyrozuměn vydanými rozhodnutími. Městský soud tedy dospěl k závěru, že zákonné předpoklady pro rozhodnutí na ochranu proti nečinnosti splněny nejsou.

Městský soud rovněž uvedl, že výrobky a služby výpočetní techniky jsou užívány téměř ve všech odvětvích, a v této souvislosti odkázal na rozhodovací praxi Soudu prvního stupně ze dne 1. března 2005, *Sergio Rossi v. OHIM - Sissi Rossi (SISSI ROSSI)* (T - 169/03, Sb. rozh. s. II - 685), a ze dne 15. března 2006, *Eurodrive Services and Distribution v. OHIM - Gómez Frías (euroMASTER)* (T - 31/04, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí). Dotčené služby nejsou zaměnitelné, jelikož jsou určeny různým skupinám veřejnosti. Veřejnost, která se zajímá o telekomunikační služby zřejmě nebude vědět o službách poskytovaných žalobcem. Tyto služby nevykazují ani komplementární charakter, neboť mezi nimi neexistuje úzký vztah v tom smyslu, že jeden je nezbytný nebo důležitý pro užití druhého. Pokud by si však někteří zákazníci mohli klást otázku ohledně obchodního původu výrobků a služeb, budou vždy rozlišovat mezi specializovaným podnikem poskytujícím výrobky a služby spojené s bydlením a osobou zúčastněnou na řízení, která poskytuje především telekomunikační služby.

III.

Kasační stížnost

[8] Proti rozhodnutí městského soudu žalobce (stěžovatel) brojí kasační stížností, v níž namítá, že městský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit z důvodu, že skutková podstata, z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.). Dále žalovaný tvrdí, že městský soud neměl dostatek důvodů pro své rozhodnutí, nevyjádřil se ke všem bodům žaloby, odůvodnění rozhodnutí jsou nesrozumitelná a tvrzení soudu nejsou náležitě odůvodněná, což mohlo mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o věci samé a jeho nepřezkoumatelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[9] Nepřezkoumatelný je rozsudek městského soudu z důvodu, že přestože stěžovatel v žalobě i námitkách proti zápisu napadené ochranné známky namítal, že zápisem této známky jsou poškozena jeho práva k předmětnému označení – obchodní firmy – a starší ochranné známky, která nabyla dobrého jména ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, městský soud se k otázce dobrého jména starší ochranné známky vůbec nevyjádřil. Posuzoval především, zda přihlašovatel napadené ochranné známky byl či nebyl při podání přihlášky v dobré víře ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) tohoto zákona. Stěžovatel však tento důvod ve své žalobě vůbec neuváděl. Soud sice dále posuzoval všeobecnou známost ochranné známky žalobce, to je však otázka podstatná spíše pro posouzení důvodnosti námitek podle § 7 odst. 1 písm. c) a d) citovaného zákona.

[10] Dále stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu z důvodu, že ačkoli k prokázání dobrého jména namítané ochranné známky navrhl řadu důkazů, městský soud provedl dokazování pouze v rozsahu dokumentu s názvem „Průzkum dobrého jména společnosti NOVERA, spol. s r. o.“, obchodní korespondencí stěžovatele a konstatací rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2008, č. j. 32 Cm 154/2006 - 638. Odmítl provést důkaz znaleckým posudkem, který stěžovatel navrhoval a vůbec se nezabýval návrhem stěžovatele provést důkaz stěžovatelem označenou spisovou dokumentací žalovaného, kde se nachází podstatná část materiálů k prokázání dobrého jména ochranné známky stěžovatele. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle nichž absence důvodů rozhodnutí vede k jeho nepřezkoumatelnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2008, č. j. 1 As 24/2008 - 81).

[11] Stěžovatel rovněž nesouhlasil se závěrem městského soudu, že zmíněný „Průzkum dobrého jména společnosti NOVERA, spol. s r. o.“ nemůže považovat za důkaz všeobecné známosti firmy žalobce a jeho ochranné známky, když spotřebitelský průzkum byl proveden výlučně mezi zákazníky žalobce. Stěžovatel se naopak domnívá, že pouze zákazník, kterému stěžovatel služby poskytoval, je schopen učinit si vlastní názor o úrovni a kvalitě jeho služeb. Průměrný spotřebitel, který firmu stěžovatele nemusí znát, není způsobilý hodnotit fakt, zda společnost žalobce a jí používaná označení získaly dobré jméno.

[12] K otázce vypořádání se žalovaného s připomínkami stěžovatele k zápisu ochranné známky stěžovatel konstatoval, že oficiální verzi oznámení o výsledku posouzení připomínek od žalovaného nikdy neobdržel. Nedošlo k tomu ani prostřednictvím vydaných rozhodnutí žalovaného, jak tvrdí soud. Ten odkazuje na identitu znění podaných námitek a připomínek a zřejmě tedy podle stěžovatele i na identitu rozhodnutí o námitkách a rozhodnutí o připomínkách. S tím podle stěžovatele nelze souhlasit.

[13] K závěru soudu, že výrobky a služby přihlašovatele a žalobce nevykazují konkurenční charakter, stěžovatel uvádí, že v době rozhodování správního orgánu se oba subjekty zabývaly řadou podobných činností, a to zejména činností realitní kanceláře, zprostředkovatelskou a poradenskou činností při poskytování služeb. Příjemci služeb osoby zúčastněné na řízení tak mohli být uvedeni v omyl, že přijímané služby poskytuje žalobce. Na podporu své argumentace stěžovatel odkázal na rozsudek Soudního dvora ES

ze dne 29. 9. 1998, *Canon Kabushiki Kaisha* (C - 39/97, Recueil, s. I - 5507). Bod 23 tohoto rozhodnutí uvádí, že „při posuzování podobnosti určitého zboží či služeb je nutné zohlednit všechny podstatné faktory, které mohou vystihnout vztah mezi zbožím nebo mezi službami. K těmto faktorům patří zejména druh, účel a způsob užití a skutečnost, zda jde o zboží či služby navzájem si konkurující či se navzájem doplňující.“ Stěžovatel dále cituje bod 17 zmíněného rozsudku: „Při posuzování podobnosti označení může být menší stupeň podobnosti mezi výrobky a službami vyrovnán vyšším stupněm podobnosti mezi známkami a naopak.“. Dále stěžovatel jako relevantní považuje bod 22 a 23 rozsudku Soudního dvora ES ze dne 11. 11. 1997, *SABEL* (C - 251/95, Recueil, s. I - 6191). Soudní dvůr zde konstatoval, že pravděpodobnost záměny musí být posuzována komplexně a že toto hodnocení závisí mimo jiné na stupni známosti ochranné známky na trhu a možné asociaci mezi dvěma označeními. Rovněž dospěl k závěru, že celkové hodnocení podobnosti musí být založeno na celkovém dojmu z daných označení, přičemž v úvahu musí být vzaty jejich distinktivní a dominantní prvky. Není proto možné omezit se při rozhodování na pouhé konstatování nepodobnosti seznamu výrobků a služeb.

[14] Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušit rozsudek městského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

IV.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[15] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel skutečnost, že by jím namítaná ochranná známka byla známkou s dobrým jménem, neprokázal ani ve správním ani v soudním řízení. Přestože městský soud provedl některé z důkazů, které stěžovatel navrhoval již v rozkladovém řízení, avšak které s ohledem na zásadu koncentrace řízení zakotvenou v § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách nemohl žalovaný provést, shledal, že *všeobecná známost* namítaného označení nebyla prokázána. Dle žalovaného zde došlo k terminologické nepřesnosti ze strany soudu, která má zřejmě svůj původ v dříve platné právní úpravě. *Dobré jméno* ochranné známky, jak je zná recentní právo jako důsledek transpozice nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství, bylo podle dříve platné úpravy označováno jako *všeobecná známost* ochranné známky.

Dále žalovaný uvedl, že konstatování soudu, že spotřebitelský průzkum provedený výhradně mezi spotřebiteli stěžovatele nemůže prokázat nic o dobrém jménu ochranné známky, je v souladu s všeobecně přijímanými zásadami pro hodnocení této skutečnosti.

Na závěr konstatoval, že je zřejmé, že stěžovatel byl o tom, jak žalovaný připomínky ze dne 21. 7. 2005 zohlednil, vyrozuměn elektronicky. Přestože je takový způsob vyrozumění neformální, zejména není-li email opatřen elektronickým podpisem, zákon na toto vyrozumění žádné formální nároky neklade, a takový postup tak s ním je v souladu.

[16] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení ke kasační stížnosti

[17] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti k námitce stěžovatele popsané v bodě [10] shora uvedla, že provedení důkazu znaleckým posudkem stěžovatel v průběhu správního řízení nenavrhoval. K posouzení otázky dobrého jména není třeba odborných znalostí, nýbrž provedení dokazování na základě důkazů předložených stěžovatelem.

[18] Dále osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že tvrdí-li stěžovatel, že za účelem prokázání dobrého jména své ochranné známky, „bylo přímo nutností provést předmětný průzkum mezi spotřebitelskou veřejností, která od žalobce služby odebírala (...)“ (viz bod [11] tohoto rozsudku), svědčí to o jeho nepochopení institutu ochranné známky s dobrým jménem. Základní podmínku, kterou musí ochranná známka splňovat, aby jí bylo přiznáno dobré jméno, je známost u podstatné části relevantní veřejnosti (srov. rozsudek Soudního dvora ES ze dne 14. 9. 1999, *General Motors v. Yplon S.A.* (C - 375 - 97, Recueil, s. I - 5421). V souvislosti s touto kasační námitkou osoba zúčastněná na řízení rovněž upozornila na skutečnost, že předmětný důkaz ze stejných důvodů zcela odmítl i odvolací senát Úřadu pro harmonizaci ve věcech vnitřního trhu (OHIM) ve svém rozhodnutí ze dne 24. 3. 2009 ve sporu mezi stěžovatelem a maďarskou společností *GTS - Datanet Távközlési Kft.* ve věci přihlášky ochranné známky Společenství č. 4404539 ve znění NOVERA.

[19] K námitce stěžovatele uvedené v bodě [12] tohoto rozsudku, a sice, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebyly zohledněny připomínky stěžovatele podané proti zápisu přihlašovaného označení osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalovaný zaslal sdělení o výsledku posouzení připomínek jak stěžovateli tak osobě zúčastněné na řízení spolu s rozhodnutím o námitkách ze stejného dne.

[20] Na závěr se osoba zúčastněná na řízení vyjádřila k posouzení zaměnitelnosti označení NOVERA a výrobků a služeb stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení (kasační námitka pod bodem [13] tohoto rozsudku). Uvedla, že podobnost jimi poskytovaných služeb nelze dovodit ani na základě stěžovatelem citovaných rozsudků Soudního dvora ES, neboť ani shoda označení NOVERA nemůže založit podobnost odlišných služeb. K závěru o nepodobnosti stavebních a telekomunikačních služeb dospěl i odvolací senát Úřadu pro harmonizaci vnitřního trhu ve výše označeném rozhodnutí ze dne 24. 3. 2009.

[21] Z těchto důvodů osoba zúčastněná na řízení navrhla kasační stížnost zamítnout a potvrdit v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze.

V.

Posouzení kasační stížnosti

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, která je řádně zastoupena ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná.

[23] Důvodnost kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud posoudil v rozsahu kasačních důvodů stěžovatelem uplatněných (§ 103 odst. 1 písm. b/ a d/ s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[24] Stěžovatel zejména tvrdí, že přestože v žalobě namítal, že užívání napadeného označení by nepoctivě těžilo z dobrého jména namítané ochranné známky nebo mu bylo na újmu (§ 7 odst. 1 písm. b/ zákona o ochranných známkách), městský soud především posuzoval, zda přihláška napadené ochranné známky byla či nebyla podána v dobré víře (§ 7 odst. 1 písm. k/ citovaného zákona) a zda jde o známku všeobecně známou (§ 7 odst. 1 písm. c/ a d/ tohoto zákona). Nejvyšší správní soud na základě posouzení obsahu žaloby konstatuje, že stěžovatel skutečně v řízení před městským soudem nenamítal, že by přihláška napadené ochranné známky nebyla podána v dobré víře. Postup městského soudu, který tuto otázku posuzoval, není podle názoru Nejvyššího správního soudu ospravedlněn ani jinými důvody, například logikou právní úpravy. Nejvyšší správní soud je však postaven především před otázku, zda se městský soud řádně vypořádal s námitkou související s § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách. V této souvislosti konstatuje, že dobré jméno je u ochranné známky vyjádřením toho, že veřejnost známku spojuje s dobrými vlastnostmi, které od výrobků nebo služeb takto označených očekává, a věnuje jí svou důvěru. Tento institut byl do českého právního řádu zaveden účinností zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, který nahradil zákon č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách. Za všeobecně známou známku se považuje známka, která se vžila pro shodné nebo podobné výrobky či služby svého vlastníka v příslušném okruhu veřejnosti tak, že má rozlišovací způsobilost, a to přesto, že nebyla zapsána do rejstříku. Přitom všeobecně známá ochranná známka nemusí být nutně známkou s dobrým jménem, tzn. známkou, která ve veřejnosti vzbuzuje odůvodněné očekávání o vlastnostech výrobků či služeb jí označených, a ochranná známka s dobrým jménem nemusí být nutně známkou všeobecně známou. Skutečnost, že se jedná o dva odlišné instituty, vyplývá i ze systematiky ustanovení § 7 odst. 1 zákona o ochranných známkách. To zakládá oprávnění k podání námitek proti zápisu ochranné známky vlastníku ochranné známky s dobrým jménem pod písmenem b), vlastníku všeobecně známé ochranné známky pod písmenem c) a vlastníku všeobecně známé známky, která má v České republice dobré jméno pod písmenem d) tohoto ustanovení. Z tohoto důvodu nelze podle Nejvyššího správního soudu přisvědčit názoru žalovaného, že posuzoval-li městský soud všeobecnou známost namítané ochranné známky, a nikoli její dobré jméno, jde o pouhou terminologickou nepřesnost. I kdyby tato nepřesnost měla původ v dříve platné právní úpravě, jak tvrdí žalovaný, je předmětná nová právní úprava účinná již déle než pět let (účinnost od 1. 4. 2004). To je podle zdejšího soudu dostatečně dlouhá doba na to, aby se soudy ve správním soudnictví s terminologickými novy šly a právní úpravu aplikovaly způsobem, který zákonodárce předvídal. Z těchto důvodů shledal Nejvyšší správní soud tuto námitku důvodnou.

[25] V další kasační námitce stěžovatel napadl postup městského soudu, který jednak odmítl provést důkaz znaleckým posudkem a jednak se nezabýval návrhem na provedení důkazu v žalobě označenou spisovou dokumentací žalovaného. V této souvislosti je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 104 (dostupné na www.nssoud.cz), z něhož vyplývá, že „možnost soudu doplnit dokazování však nelze bez dalšího zaměnit za povinnost“. K problematice tzv. opomenutých důkazů opakovaně judikoval i Ústavní soud: „soud sice není povinen provést

všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ,ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal'. Jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 Ústavy. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásady volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost' (nálezní sp. zn. III. ÚS 61/94, Ústavní soud ČR: Sbírka nálezů a usnesení, sv. 3, str. 51)." (srov. nález Ústavního soudu ČR ze dne 18. 4. 2001, sp. zn. I. ÚS 549/2000, publikovaný pod č. 63/2001 Sb. ÚS, a nález Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, publikovaný pod č. 10/1995 Sb. ÚS). Neprovede-li tedy soud ve správním soudnictví důkazy, jejichž provedení účastník řízení navrhoval, je třeba tento postup odůvodnit. V souladu s tím městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že provedení důkazu znaleckým posudkem je podle jeho názoru nadbytečné a že žalobce jeho provedení ve správním řízení I. ani II. stupně nenavrhoval. Tuto námitku tedy za důvodnou nelze považovat. Co se týká druhého z uvedených tvrzení, a sice, že se městský soud návrhem stěžovatele na provedení důkazu spisovou dokumentací žalovaného vůbec nezabýval, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než této námitce přisvědčit. Přestože tento důkaz stěžovatel výslovně a přehledným způsobem ve své žalobě navrhoval, městský soud jej neprovedl, ani nevyložil důvody, které jej k tomu vedly. Skutečnost, že soud není povinen provést všechny navržené důkazy, je však nezbavuje povinnosti uvést důvody, pro které je neprovedl. Napadené rozhodnutí tak neobstojí ve světle povinností vyplývajících ze zásady spravedlivého procesu a výše popsany postup městského soudu tak zakládá nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů.

[26] Vzhledem k nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než napadený rozsudek zrušit, ať už jsou další kasační námitky jakékoli. S ohledem na zásadu hospodárnosti řízení však Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné vyjádřit se stručně i k dalším kasačním námitkám.

[27] Městský soud dospěl k závěru, že „Průzkum dobrého jména společnosti NOVERA, spol. s r. o.“ nemůže považovat za důkaz všeobecné známosti firmy žalobce a jeho ochranné známky, když byl proveden mezi zákazníky stěžovatele. S tím Nejvyšší správní soud souhlasí, zejména znamená-li všeobecná známost označení, že se toto označení vžilo v určitém okruhu veřejnosti tak, že má rozlišovací způsobilost, což průzkumem vedeným pouze mezi zákazníky stěžovatele není možné zjistit. Otázkou však je, zda tento dokument nelze považovat za důkaz dobrého jména firmy žalobce a jeho ochranné známky, k jehož prokázání jej stěžovatel v řízení před městským soudem navrhoval. Nejvyšší správní soud konstatuje, že je-li dobré jméno odrazem jisté důvěry spotřebitele ve vlastnosti výrobku či služby a jeho očekávání, pak je zřejmé, že spotřebitel, který firmu stěžovatele nezná, není způsobilý hodnotit fakt, zda společnost žalobce a jí používaná označení získaly dobré jméno. V tom Nejvyšší správní soud dává stěžovateli zapravdu. Na druhou stranu však nelze učinit ani ten závěr, že tento fakt lze hodnotit pouze na základě průzkumu vedeného mezi zákazníky stěžovatele. Aby takový průzkum bylo možné akceptovat jako důkaz toho, že určitá firma či výrobky a služby požívají

dobrého jména, je podle zdejšího soudu nezbytné, aby jeho adresátem byl statisticky relevantní vzorek subjektů, které v dané oblasti působí a které lze ve své podstatě označit za klienty potenciální.

[28] K otázce vypořádání se s připomínkami stěžovatele k zápisu ochranné známky § 24 odst. 2 zákona o ochranných známkách stanoví, že Úřad průmyslového vlastnictví osobu, která podala připomínky, o výsledku jejich posouzení vyrozumí. Jakým konkrétním způsobem tak učiní, však již neuvádí. Nejvyšší správní soud má za to, že z tohoto důvodu postačuje pouhé sdělení, z něhož je stěžovateli zřejmý výsledek posouzení. Toto kritérium předmětný dopis, který žalovaný stěžovateli zaslal elektronickou poštou bez elektronického podpisu a který je označen jako „Příhláška ochranné známky - odpověď na připomínky“ ze dne 30. 11. 2005, splňuje. Ostatně ani sám stěžovatel nepopírá, že předmětnou písemnost obdržel a že by z ní byl způsob, jakým se žalovaný s připomínkami vypořádal, seznatelný. Zůstává otázkou, zda zákonodárce formulací „o výsledku jejich posouzení vyrozumí“ zamýšlel, aby toto vyrozumění bylo opatřeno i odůvodněním. Odpověď na ni by však na posouzení této věci nic nezměnila, neboť se jedná o vyrozumění poměrně rozsáhlé, z něhož důvody, které žalovaného vedly ke sdělenému výsledku, vyplývají zcela jasně.

[29] K námitce stěžovatele uvedené v bodě [13] tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustálené judikatury představuje nebezpečí záměny, že se veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí od stejného podniku, případně od podniků hospodářsky propojených. Nebezpečí záměny, pokud jde o obchodní původ výrobků, musí být posouzeno globálně, s ohledem na všechny relevantní faktory v projednávaném případě, zejména vzájemnou závislost mezi podobností označení a podobností výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje. Přestože předmětná označení lze shledat podobnými, stěžovatel již dostatečně nedoložil, že jsou podobné i výrobky a služby, které on sám a osoba zúčastněná na řízení poskytují. Tato skutečnost vyplývá jak z rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, tak i ze zde napadeného rozhodnutí městského soudu. Městskému soudu tedy nezbylo než učinit závěr, že se stěžovateli nepodařilo vyvrátit, že výrobky a služby přihlašovatele napadené ochranné známky a ochranné známky stěžovatele nejsou zaměnitelné.

[30] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne městský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu

